

ІНОЗЕМНІ ЗАПОЗИЧЕННЯ ДОСВІДУ СТРАХОВОЇ МЕДИЦИНИ

Карпушина М. Г.

аспірантка кафедри кримінального та адміністративного права

Науковий керівник: Вереша Р. В.

доктор юридичних наук,

завідувач кафедри кримінального та адміністративного права

Академії адвокатури України

м. Київ, Україна

Жердєв І. І.

кандидат медичних наук, асистент кафедри травматології

Дніпровського медичного університету

м. Дніпро, Україна

Іноземний рівень надання медичних послуг може слугувати позитивним взірцем прикладу впровадження страхової медицини. У випадках судових спорів випадків страхової медицини іноземного рівня, через прояв невдоволення пацієнтів, за судовим втручанням можливе встановлення поліцейського нагляду за пацієнтом. У випадку, коли зі сторони органу поліцейського нагляду зафіксована така поведінка пацієнта, що сприяє погіршення стану пацієнта, викликана діями що свідомо погіршують стан пацієнта, представник органу поліції фіксує необхідні матеріали та направляє їх для суду в якості доказової бази у відповідній справі [1; 2, р. 1–8].

Так само, імперативна цивілістика в контексті існування імперативних норм матеріального права стосовно необхідності існування письмової (інформованої) згоди пацієнта на участь у клінічному дослідженні на національному рівні не містить чітких критеріїв змісту згаданого документу. Питання формалізації та визначення чітких критеріїв до письмової (інформованої) згоди учасника клінічного дослідження носить дискусійний характер. Підстави згаданому розвитку подій відображаються у плюралістичному підході до критерій клінічних досліджень. Отже й вимоги до письмової (інформаційної) згоди є такими що можуть відрізнятись у тих чи інших випадках. В будь-якому випадку можливо виокремити певні недоліки письмової інформованої згоди національного рівня. Такими недоліками є: загальність змісту, відсутність індивідуалізації учасника, його

показників. Приміром, іноземний варіант згаданого документу за загальним правилом вміщує більшу конкретику та змістовність (враховуючи індивідуальні анкети опитувальники, що дають змогу проаналізувати на рівні вхідної інформації дані пацієнта, наприклад в разі проведення операції на предмет наявності ризиків інфекційного зараження лікаря, наявності ускладнень від алергічних реакцій в пацієнта) [3].

Впровадження розширеної за змістом письмової згоди надає ряд переваг у професійній діяльності, як то: врахування кількісного показника ускладнень; можливість імовірності настання відповідальності пацієнта (у тому числі за надання недостовірної інформації щодо стану здоров'я, надання інформації не у повному обсязі) [4].

Як результат доцільно внесення пропозицій у відношенні удосконаленні інформованої письмової згоди національного рівня, також впровадження відповідальності пацієнта за недостовірність та неповноту надання запитуваної інформації перед лікуванням [5; 3–8]. Окрім того, в контексті можливості запровадження відповідальності юридичної особи за скоєні злочини у відповідності до закону про кримінальну відповідальність слухним вбачається використання норм Конвенції Медікрайм [6], на прикладі можливості настання відповідальності за фальсифікація ліків та медичних виробів. У подібному випадку кваліфікуючою обставиною що може обтяжувати санкційну норму кримінальної відповідальності слугує обставина посягання на здоров'я невідновленого кола осіб шляхом позбавлення можливості отримати необхідну медичну допомогу. Факультативним об'єктом злочинного посягання може слугувати посягання на встановлений суспільний порядок функціонування системи охорони здоров'я [7].

Література:

1. Court decision (FINAL) of HUDOC of 22.03.2022 in CASE OF COSOVAN v. THE REPUBLIC OF MOLDOVA. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-216352> (date of access: 09.02.2024).
2. Generali. studium. Fee-for-Service Health Insurance – Terms and Conditions (SZTE 15). Effective from 1st of September. NYSZ.:17973, 2015. 8 p.
3. An evaluation of the process of informed consent: views from research participants and staff/ L. O' Sullivan et al. *Trials*. 2021. Vol. 22, no. 1. URL: <https://doi.org/10.1186/s13063-021-05493-1> (date of access: 12.02.2024).
4. Eeckhout D., Aelbrecht K., Van Der Straeten C. Informed Consent: Research Staff's Perspectives and Practical Recommendations to Improve Research Staff-Participant Communication. *Journal of Empirical Research*

on Human Research Ethics. 2022. P. 155626462211460. URL: <https://doi.org/10.1177/15562646221146043> (date of access: 12.02.2024).

5. І. Жердев. Конспект лекцій. Кафедра травматології Дніпровського медичного університету. ДМУ 2024 р. 15 стор.

6. Конвенція Ради Європи про підроблення медичної продукції та подібні злочини, що загрожують охороні здоров'я: Конвенція Ради Європи від 28.10.2011 р. : станом на 7 черв. 2012 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_a91#Text (дата звернення: 12.02.2024).

7. Що таке Конвенція Медікрайм і як її положення з боротьби із підробкою ліків та медвиробів впроваджують в Україні?: Держлікслужба. *Держлікслужба*.

URL: https://www.dls.gov.ua/for_subject/що-таке-конвенція-медікрайм-і-як-її-по-2/ (дата звернення: 12.02.2024).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-374-6-30>

ІСТОРИЧНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ТА СТАНОВЛЕННЯ ІНСТИТУТУ ОБСТАВИН, ЩО ПОМ'ЯКШУЮТЬ І ОБТЯЖУЮТЬ ПОКАРАННЯ В УКРАЇНІ

Наумець І. Ю.

*здобувач вищої освіти ступеня доктора філософії
кафедри кримінального, кримінально-виконавчого
права та криміналістики*

*Академії Державної пенітенціарної служби України
м. Чернігів, Україна*

Інститут обставин, що пом'якшують та обтяжують покарання, один з центральних інститутів кримінального права. Цей інститут в історії українського законодавства посідає особливе місце, хоча історія розвитку досліджуваних обставин є неоднозначною. Обставини, що пом'якшують та обтяжують покарання, в історії вітчизняного кримінального законодавства змінювалися в міру усвідомлення та впровадження у практику принципів диференціації кримінальної відповідальності та індивідуалізації покарання.

Одним із перших джерел права є Руська Правда Ярослава Мудрого [1], яка датується X століттям н.е. Ще в Руській Правді можна знайти наявність деяких обставин, за яких особі, визнаній винною у вчиненні злочину, могло бути призначене м'якше або більш суворе покарання.